

โลกที่ไร้แก่นสาร

ชีวิต

มันก็ซ้ำๆ ซากๆ มันก็ไม่ค่อยมีอะไรใหม่ในชีวิตของ
การเวียนว่ายตายเกิด ในแต่ละภพแต่ละชาติของ
บุคคลที่มีชื่ออยู่ในพระไตรปิฎก จะเห็นว่าบางท่านชีวิตก็ขึ้นๆ
ลงๆ เดียวก็รวย เดียวก็จน แต่ผลสุดท้ายก็ไปนิพพานหมด

ชีวิตบางท่านก็น่าเลื่อมใส คือได้แต่ตั้งแต่มหาทุกตะ
(คนที่จนที่สุด) เพราะชื่อนี้เป็นชื่อโดยตำแหน่ง ถ้าใครอยากได้
ตำแหน่งนี้ก็ไม่ยาก ตระหนี่เข้าไว้เรื่อยๆ นะ หวงๆ ไว้ เดียว
ก็ได้ตำแหน่งนี้ ถ้าได้สร้างบุญบารมีก็ขยับเลื่อนฐานนะ ก็ค่อยๆ
ขยับสูงขึ้นเรื่อยๆ เอาบุญต่อบุญ สมบัติต่อสมบัติ แม้เกิด
มายากจน แต่ได้เจอกัลยาณมิตร ได้รับคำแนะนำให้มาสร้างบุญ
ไม่ว่าจะอยู่ในยุคของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หรือพระปัจจุ
พุทธเจ้า พอตายจากชาตินั้นก็จะได้ไปเกิดเป็นชาวสวรรค์

หลังจากนั้นก็ลงมา ได้มาสร้างบารมีใหม่ ในฐานะของเศรษฐี
แล้วก็มั่งคั่งเพิ่มไปเรื่อย ๆ

เราก็จะเห็นได้ว่า ตำแหน่งทุกตำแหน่งนี้เป็นของกลาง ๆ
จริง ๆ แล้วแต่ใครจะไขว่คว้าอยากได้ตำแหน่งไหน ก็ขึ้นอยู่กับ
การประกอบกรรมของเรา

เราก็จะเห็นว่า ตอนสุดท้ายต้องไปนิพพานหมด ตอน
ที่บารมีอ่อน ๆ อยู่ ก็ไม่ค่อยเห็นความสำคัญของพระนิพพาน
เท่าไร ก็มีความคิดว่ามันไม่สนุก ไม่มีโรงหนัง ไม่มีโรงละคร
ไม่มีที่เที่ยวเล่นสนุกเพลิดเพลิน เพราะตัวไม่เข้าใจอารมณ์ของ
พระนิพพาน เข้าใจแต่อารมณ์โลก ๆ แต่พออินทรีย์แก่กล้าเข้า
คือระหว่างที่ยังไม่อยากไปนิพพาน ตัวก็สร้างบุญไปเรื่อย ๆ
พอบุญที่สั่งสมไปที่ละเอียดที่ละน้อย มากเข้าอินทรีย์ก็แก่กล้า
ตอนนี้จะรู้สึกจะหมดความจำเป็น คืออิมณะ หมดความจำเป็น
ที่จะใช้ชีวิตในระดับของปุถุชน อยู่ ๆ ก็อิมไปเฉย ๆ อย่างนั้น

เหมือนอย่างพระโมคคัลลาน์ พระสารีบุตร ทั้งคู่สั่งสม
บุญบารมีกันเรื่อยมา พอมาชาติสุดท้าย ก่อนบวชก็เป็นหนุ่ม
ที่คึกคะนองเที่ยวสนุกสนานไปด้วยกันทั้งคู่ ดูการละเล่นดู

มหรสพ ถึงคราวหัวเราะก็หัวเราะ ถึงคราวร้องไห้ก็ร้องไห้ ถึง
คราวตกลงבחชั้นก็ตกลงבחชั้น จนกระทั่งอินทรียกเกล้าบารมี
เต็มที่จะเป็นพระอรหันต์ อยู่ๆ ก็นั่งแข็งด้วยกันทั้งคู่ ดุมหรสพ
ถึงบทหัวเราะก็เฉยๆ บทโศกก็เฉยๆ ขบชั้นก็เฉยๆ ไม่มีอารมณ์
ร่วมด้วย แล้วหันหน้ามาเจอกัน สบตากัน ทั้งคู่พูดประโยค
เดียวกันพร้อมๆ กัน เอ...วันนี้คุณแปลกจังเลย วันนี้ดูแข็งจัง
ดุมหรสพอะไรไม่ค่อยมีรสชาติ คุณก็เหมือนกัน บอกไม่รู้
เป็นไงวันนี้เห็นโลกมันว่างเปล่า แล้วก็เต็มไปด้วยกองเพลิง
มันเราร้อน ไม่ได้มีสาระอะไรเป็นแก่นสารเลย

ดังนั้น ไม่ว่าเราจะสมบูรณ์ไปด้วยโภคทรัพย์สมบัติ
พวกพ้องบริวาร สมบัติมากมายแค่ไหนก็อย่างนั้น ตอนนี้
ความรู้สึกที่จะแสวงหาชีวิตอีกระดับหนึ่ง คือชีวิตของพระ-
อรียเจ้าก็จะเกิดขึ้นและในที่สุดก็สมหวัง

เพราะฉะนั้น บุญเล็กบุญน้อยนี้ เราอย่าไปคิดว่าไม่
สำคัญนะ ทำไปเถอะ จะค่อยๆ สั่งสมไปเรื่อยๆ สักวันหนึ่งเมื่อ
เต็มเปี่ยมล้นปรี่ แล้ววันนั้นเราจะมีความรู้สึกที่แตกต่างจาก
คนรอบข้าง แตกต่างจากเพื่อนฝูงญาติสนิทมิตรสหายที่เดียว

จะเป็นอย่างนั้น จะเปื้อหมดเลย

ถ้าเมื่อไรเมื่อทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ค่อยติดใจอะไรนี้ นั่ง
ธรรมะประเดี้ยวเดี้ยวแค่นั้นเอง จิตรวมเลย รวมวูบลงไป
สว่างไปเลย

เพราะฉะนั้น บุญทุกบุญ อย่าไปปฏิเสธ ทำไปทุกวัน
จนกระทั่งหมดอายุขัย อายุของเราเหลือกันอีกคนละไม่กี่ปีแล้ว
นะ สมมุติว่า ไม่ไปก่อนระหว่างทางนะ สมมุติว่าอายุยืนสัก
๗๕ ปี นี่เหลือกันไปคนละไม่กี่ปีนะ อย่าชะล่าใจนี้กว่าเหลือเยอะ
นานๆ จะเห็นคนอายุยืนถึง ๘๐, ๙๐ ปี สักคนหนึ่ง

เมื่อเราเหลือเวลาอีกไม่กี่ปี ต้องคำนวณกันแล้วว่า ทุก
อนุวินาทีเราจะทำอย่างไรที่เราจะได้บุญเยอะๆ บุญมากๆ มากพอ
ที่เวลาเราระลึกนึกย้อนหลังแล้วปลื้ม ชื่นใจ จนกระทั่งเมื่อ
เรานอนอยู่บนเตียงคนป่วย ตอนนั้นกรรมนิमित คตินิमितจะมา
ฉายให้เราเห็น จะเห็นกันทุกคน ตอนนั้นจะพูดไม่ค่อยได้ หรือ
ไม่มีอารมณ์อยากจะพูด จะเฉยๆ อยากจะหลับตาเฉยๆ หมู่ญาติ
ใครที่มาพูดข้างๆ หู ก็อื้อๆ ออ ออ ่ กันไปอย่างนั้น พูดไม่ได้บ้าง
ไม่อยากจะพูดบ้าง หรือเฉยๆ กรรมนิमितคือภาพที่เราได้ทำเอา

ไว้ แม้ในระดับของความคิดก็ยังเกิดขึ้น ความคิด คำพูดและการกระทำก็จะมาฉายให้เห็น เห็นอยู่คนเดียว คนอื่นไม่เห็น

แล้วใจเราจะไปติดตรงไหนล่ะ ถ้าไปติดกรรมนิมิตที่เป็นกุศล คตินิมิตภาพที่จะไปสู่สุคติจะชัดเจน สังเกตตอนนั้นนะ จะปลื้ม ยิ้มอยู่ในหน้า ผิวพรรณวรรณะจะผ่องใส แล้วก็ไปเกิดเป็นชาวสวรรค์ นี่ต้องให้ได้บุญในระดับที่ปลื้มกันถึง ขนาดนี้

เราไปอยู่กันบนสวรรค์ตอนนี้ไม่มีอุทธรณ์ฎีกาแล้วนะ ไม่ว่านรกไม่ว่าสวรรค์นี่กลับกันไม่ได้แล้ว เราจะไปพูดว่ารู้อย่างนี้ตอนเป็นมนุษย์ทำให้เต็มที่ พูดไปอย่างไรก็ไม่มีใครเขาฟังนะ ความเป็นธรรมในสังคมเกิดขึ้น ใครทำบุญมาก รัศมีก็มาก บริวารสมบัติ วิมาน ยศ ตำแหน่งอะไรต่างๆ ความเป็นใหญ่ก็มาก ทำบุญปานกลางก็หย่อนลงมา ทำบุญน้อยก็ถอยลงมา จะไม่ลักลั่นกันเลย จะเรียงกันไปอย่างนี้ และตอนนั้นทำอะไรก็ได้แล้ว

ดังนั้นในระหว่างที่มีชีวิตอยู่นี้สร้างบุญให้เต็มที่ ทุกๆ บุญทำให้เต็มที่ เต็มกำลังเลย

วันที่ ๑๔ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๔๕

